

Vicedegà del Col·legi d'Advocats de Sant Feliu i professor de deontologia de l'escola de pràctica jurídica, on ensenya als futurs advocats **"les normes de comportament ètic i moral de la professió"**, en Vicente Ruiz de Porras Rosselló, de Sant Feliu de Llobregat, disposa d'un currículum ple d'experiències viscudes al llarg de dues dècades de professió. Un currículum que arrenca en una gestoria, a la qual es va incorporar amb només 24 anys: **"Acabada la carrera, em trobava fent el curset de pràctica jurídica al Col·legi de Barcelona. Va ser a través de la borsa de treball d'aquesta institució que em van oferir ocupar-me d'uns despatxos d'una gestoria a Sant Feliu i Martorell."** Aquells inicis van estar marcats per la **"indecisió: en aquell moment hi havia molts de temes que no sabia gaire bé com encarar. Jo tenia dos sistemes per sortir-me'n: d'una banda, estudiar i de l'altra, preguntar a notaris amb experiència."** Així doncs, aquesta primera gestoria es va convertir en una font inesgotable de coneixements per satisfer la set d'en Vicente: **"El fet que no s'hi tractessin assumptes d'importància capital em facilitava l'aprenentatge. Jo sempre dic que em van pagar la formació. A finals dels anys 70 els arrendaments eren una de les tasques més habituals al despatx."**

Només tres anys més tard el nostre interlocutor es decidia a treballar pel seu compte, amb una filosofia molt definida: **"Al client, se li han de proporcionar tots els serveis, ja sigui mitjançant els teus propis recursos o recorrent a col·laboradors externs."** Així, expressa la seva ferma creença en **"l'advocat de capçalera, en qui el públic confia per a un assessorament global."** Un públic integrat en gran part per promotors: **"Ara que la construcció passa per tan bon moment, he d'ocupar-me de moltes permutes, compres i vendes de terreny... A diferència d'altres advocats, que, a més de cobrar els honoraris corresponents per la representació del client, s'emporten una comissió en aquest tipus de casos, el meu interès quan treballo amb els promotors no és aquest. Jo no capto finques per vendre-les. L'advocat no pot ser advocat i part alhora, perquè lògicament això implica manca d'objectivitat."** Al despatx del nostre interlocutor aquest tipus de tractes no tenen cabuda, més tenint en compte que en Vicente s'ha ofert a encarregar-se de més d'un cas sense percebre'n cap tipus d'honorari, **"de vegades pel simple gust d'ocupar-me'n. Quan els assumptes són macos, me n'enamoro i en gaudeixo més que el client."**

Ens explica que els empresaris, en general, són la seva **"principal font d'ingressos."** Un altre tipus de client habitual al despatx d'en Vicente són els matrimonis. En els casos de divorcis, la custòdia dels fills acostuma a ser controvertida: **"Els jutjats de família disposen de tècnics que assessoren el jutge sobre la personalitat de cada membre de la parella per tal de prendre aquesta decisió. Malauradament, la manca de mitjans per cobrir aquestes necessitats és flagrant; fora de Barcelona, els jutjats no disposen de cap professional que pugui ajudar el jutge a pronunciar-se."**

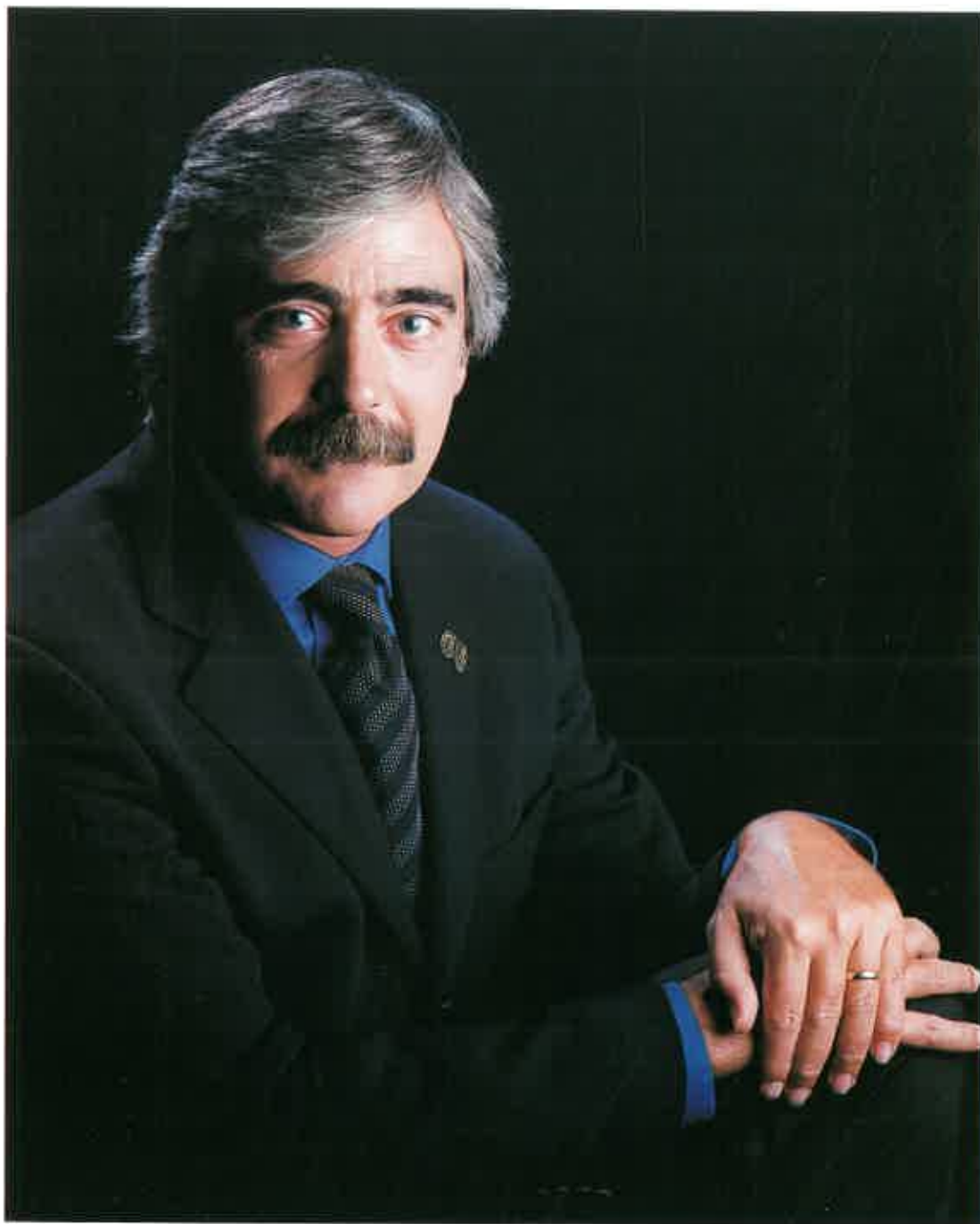
I ja que parlem de jutjats de família, aprofitem per preguntar al nostre entrevistat sobre els advocats d'ofici: **"Quan vaig començar a exercir, era obligat ser-ne. Ara, però, els torns són voluntaris."** Parlem sobre

el jurat popular, una alternativa que, segons el nostre convidat, **"té una problemàtica molt important, el cost. S'ha arribat a l'extrem de rebaixar una pena de manera que no sigui necessari constituir el jurat. De tota manera, considero molt positiu el fet que sigui el poble qui realment decideixi sobre la culpabilitat d'una persona."**

Parlant amb en Vicente, ens adonem del profund desconeixement que el ciutadà té del sistema judicial del nostre país: **"Caldria que a les escoles es proporcionés als alumnes unes nocions mínimes sobre dret, perquè és un concepte present en la vida quotidiana. Qualsevol espanyol, quan adquireix un pis, hauria de saber què és el registre de la propietat, per exemple. La millor manera de no equivocar-se en dur a terme una operació financera d'una certa envergadura és adreçar-se a un especialista."** I és que la imatge que tenim del col·lectiu del nostre entrevistat s'allunya molt de la **"de capçalera"** que ell mateix apuntava: **"La gent del carrer té un concepte decimonònic de l'advocat, se'ns considera picaplets. A Espanya no hi ha cultura pel que fa a l'assessorament de l'advocat."** En canvi, tothom està assabentat dels casos de corrupció que esquitxen la justícia espanyola, ja que **"els mitjans de comunicació han de buscar notícies on sigui. Normalment, els advocats que apareixen a la premsa no deixen el gremi en gaire bona posició."**

I, tanmateix, ell té molt clara la seva vocació: **"Abans, si estudiaves dret era perquè t'agradava. El que passa actualment és que, com que és una de les carreres amb una nota de tall més baixa, sembla que aquesta professió sigui una sortida. I no a tots els qui estudien dret els agradarà ser advocats, perquè és un ofici molt dur, objecte de molts de disgustos i incomprensió."** Tant és així que en Vicente reconeix que s'enduu **"molts dels assumptes a casa: és inevitable."** Per això afirma convençut que, **"després de vint anys de professió he arribat a una conclusió, i és que l'advocat ha de resoldre problemes i no crear-los; allargar un plet, per exemple, no serveix de res. Els meus clients no volen plets; volen solucions. L'error de molts advocats és que sovint no busquem la solució, sinó que ens limitem a defensar el client, al qual no ens volem enfrontar, perquè ell és el nostre mitjà de vida. Costa molt convèncer el client que no és necessari aixafar el contrari, entre altres raons perquè al jutge no se li pot explicar qualsevol cosa, se li han de donar idees clares. Molts advocats busquen la satisfacció del client mitjançant la humiliació de l'altra part. Ens hem d'imposar uns límits, perquè si no ho fem és impossible que els advocats ens posem d'acord entre nosaltres. No hi ha cap cas en què una de les parts tingui tota la raó i l'altra no en tingui gens."** I és que ell té molt clara la finalitat de la seva tasca: **"Evitar els conflictes entre els individus."**

Aquesta és la visió -molt humana- que el nostre protagonista ens ha facilitat de la seva trajectòria, una trajectòria que ha disposat del suport de més d'una persona, entre elles els notaris Josep M. Puig Salellas i Glicerio Kaiser, **"els pares jurídics que no vaig tenir."** Completa el retrat del nostre convidat la seva dona, Isabel, professora, i el seu fill, Vicente, de tretze anys. És un retrat ple de contrastos, el d'una professió cruel i alhora agraïda.

**“La gent del carrer té
un concepte
decimonònic de
l’advocat: se’ns
considera picaplets”**

Vicente Ruiz de Porras - Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat)